

KAPITOLA 1

PROSINEC 2009

„Nedosáhl jsem ničeho. Co zmůžete jedním filmem,
když se nic nezměnilo ani po Černobylu?“
(Horst Stern)

Toho dne, kdy jsem se rozhodla, že se stanu lepším člověkem, jsem ráno stála v supermarketu Rewe a držela v ruce placatou krabici s nápisem „Kuře na grilu“. Tento výrobek jsem si kupovala ráda a často, jednak mi chutnal a jednak byl cenově výhodný a jednoduchý na přípravu. Díky přiložené hliníkové misce si ani neušpiníte pánev. Stačí otevřít troubu, rychle s tím dovnitř, nastavit na 180 stupňů a za hodinu máte na talíři křupavé a prskající maso. Než jsem však stačila položit krabici do nákupního vozíku, přihnala se ke mně z nitra obchodu Jiminy Cvrčková a vytrhla mi ji z rukou. Jiminy Cvrčková se vlastně jmenuje Kerstin a před půl rokem se zabydlela v jednom pokoji v mém braniborském domě. Na oplátku smím zase já užívat její byt v berlínském Kreuzbergu. V tomto okamžiku na sebe narazily dva světy. Kerstin se totiž stravovala převážně vegetariánsky a většinu potravin nakupovala v bioobchodech. A cítila povinnost komentovat mé stravovací návyky. Proto jsem ji také přejmenovala na Jiminy Cvrčkovou, podle kreslené postavičky z Disneyho filmové verze Pinocchia. Když víla vdechla Pinocchioví život, neměl zpočátku vůbec žádné svědomí. Proto se k němu připojil cvrček, aby ho doprovázel a svým káráním mu v otázkách svědomí pomáhal. Disneyho cvrček-svědomí nosí cylindr, dlouhý plášť, vestičku, košili s tuhým stojáčkem, pumpky, šátek okolo krku, kamaše a přes ruku má přehozený stažený deštník.

„Jak můžeš kupovat tohle utýrané maso?“ zařvala na mě Jiminy. „Víš přece moc dobře, jak s těmi kuřaty zacházejí.“

Někde v dáli, na okraji svého svědomí jsem tušila, že podmínky, ve kterých toto kuře strávilo celý svůj život, nebyly zrovna radostné. To jsem připustila.

„Čím výhodnější cena, tím horší podmínky. Jednoduché počty,“ dodala Jiminy a spořádaně vrátila kuře na grilu zpátky do mrazicího boxu. Zapíchla prst do cenovky nalepené na kraji mrazicího boxu.

„Už podle ceny 2,99 eur za celé kuře si můžeš představit tu bezohlednou krutost.“

Před mým vnitřním zrakem začaly problikávat záběry z televizního dokumentu programu ZDF, který běžel jednou pozdě v noci. Odrostlá kuřata s holými krky, po tisících natlačena v těsném prostoru, kuřata s napůl amputovanými zobáky a se zlomenýma nohama, kuřata, která umírala na podlaze pokryté krustou z trusu, zatímco ostatní kuřata po nich dupala sem a tam. Představa, co všechno se muselo stát, než se anonymní kus masa ocitl v hliníkové misce, mě stála hodně vůle a přemáhání. Takové představy mě vůbec netěšily, a to především proto, že v závěru tohoto duchovního úsilí mi nezbývalo nic jiného, než se kuřecího masa na grilu vzdát.

Brzy odpoledne toho dne, kdy jsem se rozhodla, že se stanu lepším člověkem, jsem seděla před televizí, jedla bezmasé kari, které nám Jiminy Cvrčková uvařila – musím dodat, že nebylo špatné – poslouchala jsem její výtky ohledně mých zvyklostí a ptala se sama sebe: byl to skutečně dobrý nápad, že jsem jí přenechala ten pokoj? Vedle křesla ležel můj buldok Bulli, který onemocněl rakovinou, a vrhal na mě zklamané pohledy. Za normálních okolností by mi teď asistoval při konzumaci kuřecího masa na grilu. V poledne na programu NDR právě dávali typickou předvánoční předehru – film o tradičním chovateli hus z Dolního Saska, který je chová ještě postaru a nechává je pást na louce. Televizní nebe bylo jarně modré, kvetly třešně a husy se snaživě kolébaly,

kejhalo a uštipovalo čerstvou travu. Moderátorka neskrývala své nadšení a slovo šťastný – šťastné husy, šťastná zvířata, maso pocházející ze šťastných hus – padlo hned třikrát.

„Jestli musíš mít na Vánoce bezpodmínečně zase husu, můžeš si ji objednat z šetrného chovu,“ navrhla mi Jiminy smířlivě.

„Jak jsi přišla na to, že se mají dobře?“ jedovatě jsem odsekla. „Ty přece nejsou šťastné, ty jsou teď všechny mrtvé.“

A připojila jsem ještě morální poučení. Kdo by si nechal rád rozkazovat. Ukázala jsem na televizor: „Moc velké hejno,“ řekla jsem, i když jsem neměla ani tušení, jak velké má být ideální hejno hus. „Myslíš, že jsou spokojené v takovéhle tlačenici? A vidíš někde vodu? To jsou husy, panebože! Husy! Jsou to vodní ptáci, nemají plovací blány, aby poskakovaly v trávě, chtějí plavat.“

Jiminy se rozpačitě zadívala na obrazovku. Opřela jsem se v křesle. Uzemnit někoho, kdo má nad vámi morální převahu, to potěší.

„Mimochodem, připadá mi zcela nepravděpodobné, že by některá z nich kdy viděla svoji mámu,“ dodala jsem ještě. „Všechny jsou z inkubátoru. Jsou to sirotci. Vyděšené a dezorientované spatřily žárovku světa, ne svoji mámu, která by je uklidnila svým štěbetáním. Široko daleko jen stovky dalších sirotek a žádná voda, aby mohly plavat.“

„Bude asi mnohem lepší, když si uděláš vegetariánské Vánoce,“ řekla Jiminy. Odpověděla jsem jí nesrozumitelným zavrčením.

Večer toho dne, kdy jsem se rozhodla, že se stanu lepším člověkem, jsem stále ještě seděla před televizí. Jiminy odjela do Berlína na party, a já jsem se tudíž nemusela obávat žádné kritiky. Vedle mě stále sklenice ledové Coca-Coly, Bulli si pochutnával na rozmočených granulích a v televizi běžela britská komedie *Notting Hill*. Hughy Granta, respektive hlavního hrdinu, kterého Hugh Grant ztvárnil, opustila žena jeho srdce (Julia Robertsová) a jeho přátelé se ho postupně snažili dát dohromady se třemi různými ženami. Pro tuto část filmu si autor scénáře nenaplánoval moc

času – zhruba dvě minuty. Vyvstal tedy problém, jak tu kterou ženu charakterizovat během několika vteřin takovým způsobem, aby bylo každému jasné, že pro našeho hrdinu nepřipadá v úvahu. U ženy číslo dvě to scenárista vyřešil takto: žena s potrhými copy sedí u stolu, hrdina jí nabídne „sluku na víně“, žena ale odpoví: „Ne, děkuji, jsem frutariánka.“

Hugh Grant: „Oh... co je to frutariánka, Keziah?“

„No, víš, my frutariáni věříme, že ovoce a zelenina mají duši, a proto jejich vaření odmítáme jako kruté a bezcitné. Jíme jen ty, které samy spadnou ze stromu nebo z keře, jen pak jsou totiž definitivně mrtvé.“

„Ach, jasně... tak je to tedy... takže tyhle mrkve tady...“

„... byly zavražděny! Jo.“

„Vážně? Zavražděny... ubohé mrkve, to je, ehm, vskutku bestiální.“

To mě tedy moc pobavilo. Samozřejmě vůbec nepřipadalo v úvahu, že by se ležérní Hugh Grant dal dohromady s takovou asketickou sucharkou, tady bych se s autorem scénáře shodla.

Sice jsem se smála, ale přepadl mě pocit podivné stísněnosti. Popravdě řečeno jsem vůbec netušila, jak se taková frutariánka živí. Hned jak se Hugh Grant a Julia Robertsová zase sešli, sedla jsem si ke svému počítači a začala jsem na internetu pátrat po informacích. Aha, frutarián jí jen části rostlin, které se dají oddělit, aniž by zničil celou rostlinu. Většinou plody. Jablko se dá sníst aniž bychom poranili rostlinu, tedy jabloň. U salátu to nejde, u kořenové zeleniny a brambor také ne. Ořechy, rajčata a slunečnicová semínka třeba povoleny jsou. No jo, přišlo mi to trochu směšné, především ale náročné a komplikované. Zároveň mě dojalo, že člověk snáší tolik omezení a komplikací, aby ušetřil rostliny a zvířata, a sklízí za to jen posměch zbytku světa. Světa, pro který je samozřejmostí, že jsou zvířata kruté týrána, světa, který považuje za pozoruhodné i dodržování minimálních standardů, jako je třeba něco tak samozřejmého, že husy také někdy smějí na čerstvý vzduch. Za tak výjimečné, že o tom natočí krátký polední magazín a zvířata prohlásí za děti štěstěny.

A co já? Snad kvůli své vlastní roztržitosti jsem tohle dosud nezvládla, nevlastním žádné takové na první pohled šťastné zvíře. Přitom mě vždycky široko daleko považovali za velkého přítele zvířat. Za Bulliho operace a jeho chemoterapie jsem bez jediného mrknutí oka vydala už několik měsíčních platů a na rodinných oslavách kolovala oblíbená historka, jak jsem jednou v první třídě s řevem a běsnící utekla z hodiny náboženství, protože mi moje třídní učitelka, paní Meyerová-Arndtová, řekla, že zvířata nepříjdou do nebe. Když nesmějí do nebe, tak já prý tam taky nepůjdu, a půjdu s nimi tam, kam by šla i zvířata. Přesto bych si bez Jiminina zásahu znovu koupila svůj dříve tak oblíbený pokrm, jehož obsah během svého neradostného, pouhých pět týdnů trvajících života pravděpodobně nezahlédl jediný paprsek slunce.

Zkusila jsem si představit, jaké monstrum by ve mně viděl frutarián. A pak mi to došlo. Od té frutariánky z filmu *Notting Hill* se neliším svými stravovacími návyky, které se zakládají na jiných hodnotových představách. Ne, hlavním rozdílem mezi námi dvěma bylo, že frutariánka se morálně rozhodla a svému rozhodnutí přizpůsobila způsob stravování, kdežto já jsem za své skutky žádné účty neskládala. Bože, byla jsem skutečně jako Pinocchio – lačná, sobecká dřevěná loutka bez špetky svědomí. A vůbec jsem se nemohla vymlouvat, že bych byla špatně informovaná. Už během mého dětství v 70. letech běžely v televizi v nejsledovanějších časech společenskokritické dokumenty o zvířatech Horsta Sterna, „Sternova hodina“ nebo „Postřehy o drůbeži/dobytku/prasatech“. Od té doby jsem věděla, že slepice je běhavý pták, a nepatří do klece, telátko by nemělo zůstat opuštěné bez maminky v temné samotce a prasata by neměla být namačkaná jedno přes druhé na roštových podlahách. Když jsem v televizi nebo v časopisech viděla hororové záběry z velkovýkrmů, bylo mi zcela jasné, že se nejedná o zločiny kriminálníků a bezohledných sadistů, kteří by porušovali zákon na ochranu zvířat, ale o běžný postup řádných občanů, kteří v rámci přípustných norem zvyšují svůj zisk. Právě tím to bylo neúnosné: kru-

tost nebyla odsouzena jako krutost, ale děla se v mezích zákona. Myslím si, že tady měl nápravu zjednat stát. Z ankety časopisu *Brigitte* zveřejněné roku 1997 vyplývá, že 92,3 % spotřebitelů by bylo pro nekompromisní zákaz nepřírozených velkochovů hospodářských zvířat. Což ovšem většinu lidí neodrazuje od dalšího nakupování značného množství masa a uzenin pocházejících z těchto chovů. O odpovědi na tuto důležitou etickou otázku by však neměla rozhodovat právě naše peněženka. Vždyť kdo by měl chuť při každém nákupu potravin k obědu přemýšlet, jestli tím zrovna nepodporuje zločin. V civilizované zemi bychom se přece měli smět spolehnout, že výrobní podmínky byly zkontrolovány dřív, než maso doputovalo do supermarketu – stejně jako se víceméně bezmyšlenkovitě řídíme dopravními předpisy a neptáme se u každé dopravní značky zvlášť, jestli je eticky správné řídit se její instrukcí. Poměry ve velkovýkrmnách a na jatkách byly samozřejmě kontrolovány. Podle všeho jsem ale žila ve státě, jehož političtí představitelé tolerovali takový stupeň týrání zvířat, jaký byl pro mě nepřijatelný. Stát a já jsme prostě měly jinou představu o tom, co si k prasatům, kravám a slepicím smíme dovolit. Čím déle jsem o tom přemýšlela, tím více mě šokoval rozpor mezi tím, co jsem teď věděla, a tím, co jsem dosud kupovala. Co jsem to jen byla za naivku! Možná by to šlo tak, že bychom v silniční dopravě nerespektovali žádná pravidla a v zájmu zachování míru platili pokuty a řídili se pravidly, jejichž smysl a užitek nám přes naši marnou snahu uniká. Žádný stát na světě mě ovšem nemohl zbavit odpovědnosti, abych se sama rozhodovala, co je dobré a co je špatné. Existenci velkochovů umožnili lidé jako já, kteří věděli, co se dělo, kteří viděli ty hrůzy, avšak v podstatě je vidět nechtěli, a nerozvázně a ochotně pod vlivem sebeklamu dál nakupovali stejně jako dřív.

No dobrá. Stejně se blíží konec roku, což je správný okamžik pro nová předsevzetí. Od prvního ledna bych se mohla vzdát svých starých stravovacích návyků a jíst jen podle svého přesvědčení. Ale jaké je moje přesvědčení? Co pro mě vlastně znamená třeba řízek? Je symbolem kultury stravování a radosti ze života,

když je připraven z biozvířete? Ani s bioprasaty se nikdo nemaz-
lil. Neměla jsem se ze zásady stát vegetariánkou už dávno? A co
frutariáni – měla jsem je všechny do jednoho za kašpary nebo
jsem si myslela, že jsou směšní, protože jsem nebyla s to dohléd-
nout dál než na okraj svého talíře a podle svých vyhraněných
zvyklostí jsem poměřovala všechno kolem sebe? „Nikdy nikoho
nesuď, dokud jsi aspoň jeden měsíc v kuse nechodil v jeho moka-
sínech,“ tak zní stará indiánská moudrost.

„... moudrost původních obyvatel Ameriky!“ opravila by mě
Jímíny, kdyby tu se mnou byla. To je fuk, stejně to omílané pří-
sloví bylo pravděpodobně dílem nějakého učitele němčiny z doby
prvního roku jeho referendariátu. Každopádně mi najednou bylo
jasné, co chci udělat – jednoduše všechny možné způsoby výživy
vyzkoušet. Vždy po dobu jednoho měsíce si zkusím, jak se cho-
dí v mokasínech biostrávníka, vegetariána, vegana a frutariána.
Nebo raději hned dva měsíce. Trvá tři až šest týdnů, než se nový
zvyk ukotví v mozku. Jistě, mohla bych si názory a argumen-
ty vegetariánů, veganů a frutariánů prostudovat v knihách –
ale jakou by to mělo cenu? Případala bych si jako turista, který
na tři hodiny seskočil na břeh z paluby zaoceánské výletní lodi
a pak tvrdil, že poznal Thajsko. V zájmu hlubšího pochopení pro
mě neobvyklé kultury vegetariánů, veganů a frutariánů se musím
stát její součástí. Nejen se přiměřeně stravovat, ale také se s jejich
životním postojem ztotožnit a veřejně jej obhajovat. Právě dvou-
měsíční etapy by měly stačit k mé proměně. Sama sobě se stanu
pokusným králíkem a na konci tohoto pokusu se vybavena infor-
macemi a s vědomím, že jsem se emocionálně vžila do každého
způsobu stravování, budu moci rozhodnout, jak a co chci dál jíst.
A abych to nevzdala na půli cesty, napíšu o tom knihu.

Hned dalšího dne vytáčím číslo svého nakladatele Wolfganga
Hörnera. Má radost, že mě slyší. Pravděpodobně doufá, že jsem
konečně začala psát román, na který mi už před rokem a půl vy-
platil zálohu. Pokouším se mu vysvětlit, proč je tato kniha mno-
hem důležitější.

„Musím to napsat hned, nemůžu to odkládat.“

Wolfgang Hörner působí smířeně. Můj nápad se mu nezdá až tak špatný, ale taky mu úplně nerozumí.

„Tu biofázi by sis měla přesunout až na březen a na začátku nového roku nejdřív vypustit alkohol,“ navrhuje mi. Napadá mě, co asi může vědět o mé konzumaci alkoholu.

„Aha,“ povzdechnu si, „myslíš? A z jakého zvířete se podle tebe vyrábí alkohol? Z opilého slona alkořanta? Nebo snad z alky velké? A jsou při lisování dostatečně mučeny? Tady přece vůbec nejde o odříkání,“ dodávám. „Nechci si nuceně komplikovat život, chci se stát lepším člověkem. Kolik toho vychlastám, je moje věc.“

Ani můj obvodní lékař mě kupodivu napoprvé vůbec nepochopil. Jediným pohledem zhodnotil mou postavu a spustil, že správná výživa je prý jeho specializací.

„Jsem pevně přesvědčen o tom, že žádná dieta není univerzální, a nehodí se tudíž pro všechny. Pro každého jednotlivce musí být individuálně a přesně vyladěná a sestavená způsob výživy. Bohužel často podléháme pokušení a jíme věci, které nám škodí.“

Celou dobu mluví o „nás“, jako bychom my dva měli stejné problémy. Přitom on je majitelem perfektního, jistě velmi nákladně vypracovaného těla modela z reklamy na Cool Water, zatímco já takhle každopádně nevypadám. Při výběru potravin jsem ignorovala nejen potřeby ostatních živých tvorů, ale i své vlastní. Je dojemné, že je takhle dobře vyhlížející člověk ochoten porovnávat se s někým tak nedisciplinovaným, jako jsem já. Objasňuji doktoru Zeislerovi, že mi nejde ani tak o mé vlastní zdraví, jako spíš o zdraví drůbeže, prasat a krav. Nejde mi o hladinu cholesterolu ani o příští sezonu bikin, nýbrž o minimum slušnosti. Žádám ho jen o laskavost, aby mi přibližně každé dva měsíce udělal krevní testy a případně spustil alarm, kdybych v některé oblasti sklouzla ke kritickým hodnotám.

„Ve věku mezi čtyřiceti pěti a šedesáti pěti lety prochází člověk rozhodující etapou,“ varuje mě vážně doktor Zeisler. „Kdo

v této době nedbá o své tělo, nemůže po sedmdesátce počítat s kvalitním životem.“

Je mi naprosto jasné, že musím něco udělat. Už teď je ze mě v podstatě fyzická troska: trpím nadváhou, mám astma, chronický zánět achilovek na obou nohách a jsem strašně unavená, unavená, unavená. Tlačí mě však termín odevzdání scénáře, a pokud se průběžně nebudu cpát vysokokalorickými sacharidy a nebudu do sebe lít litry coly light, nemám šanci to zvládnout. Jednoduše mě nic nenapadá. Proto jsem se rozhodla, že svoji špatnou výživu zkusím důsledně napravit pomocí biopotravin. A za pár měsíců, nejpozději až se stanu frutariánkou, se možná některý z mých problémů sám od sebe vyřeší.

Je asi mým osudem, že mi mé altruistické úmysly nikdo nevymlouvá. Podle hesla: „Nevěř žádné vznešené pohnutce, pokud se ti k tomu nenaskytá ještě nějaká reálná,“ mě i Jiminy podezřívá, že chci jen zhubnout.

„Vždyť bylo načase, konečně se taky začneš starat o své tělo. Dál už by to takhle nešlo.“

Pomohla mi provést inventuru v ledničce a ve spíži. Oblíbené kuřecí frikasé z Aldi, steaky z mletého masa od Iгла, filé z lososa, mražená brokolice, mražený květák. Květák už tam leží půl roku. Do konce roku to všechno musíme sníst nebo rozdat. Od teď se nebude kupovat nic, co nemá značku bio.

Ze svého kreuzberského biosupermarketu mi už Jiminy přivezla biokoření, biocukr a biosůl. Není mi jasné, co si mám představit pod pojmem biosůl. „Copak všechnu sůl neškrábou ve stejné štole?“

„Je to původní čistá sůl,“ poučuje mě Jiminy, „do té se nepřidávají žádné prostředky proti hrudkovatění a podobné věci.“

Prostředky proti hrudkovatění a do soli? A já si vždycky myslela, že stačí dát do slánky pár zrníček rýže a funguje to. Jiminy přivezla mlýnek na sůl, který naplnila hrudkami soli. Na zkoušku jsem namlela trochu soli nad černou deskou sporáku. Zrníčka soli, která vypadla z mlýnku, jsou stále docela velká.

„Když nakupuješ v supermarketu, musíš se mít na pozoru a brát bezpodmínečně jen zboží označené biopečetí,“ říká Jiminy.

Mazaní velkochovatelé, kteří chtějí těžit z konjunktury bio-obchodu a neposkytují odpovídající protislужby, prostě na fólii s kotletami nebo krůtími steaky nalepí etiketu s nápisem „Maso z kontrolovaného chovu“. Což vůbec nic neznamená – protože každý chov zvířat je kontrolovaným chovem – má však zákazníkovi vsugerovat, že by mohlo jít o biomaso. Toto klamání zákazníků v rámci zákona dosáhlo časem takových rozměrů, že mnozí opravdoví bioproducenti na označení „kontrolovaný chov“ rezignovali, aby nebyli podezřelí z podvádění. Biopečeť naproti tomu zaručuje některé minimální standardy, například že drůbež musí mít výběh.

Dále mi Jiminy přivezla pleťový krém, který voní jako ten, co používala moje babička – Weleda Iris.

„Madonna používá tu samou značku,“ rozzáří se Jiminy.

„To s tím ale nesouvisí,“ dodávám pro jistotu. „Nejdříve chci změnit pouze svoji stravu. Nemusím přece hned začít nosit ekologické oblečení a používat biokrémy. Každopádně ne dřív, než se stanu vegankou.“

Když jsem druhý den ráno přišla na zahradu, ležela na trávniku Betty bez hlavy. Betty je, tedy vlastně byla sussexská slepice. Teď její hrdlo visí volně ve vzduchu a krev se pozvolna vsakuje do bílého peří. Po hlavě není široko daleko ani stopy. Ani po dalších dvou slepicích. Jednu z nich jsem nakonec našla u svého souseda. Krčila se na zemi se zmateným výrazem ve tváři a nechala se klovat sousedovými slepicemi. Druhá zůstala nezvěstná. Traumatizovanou slepici jsem zavřela do kurníku. Popadla jsem ještě teplé Bettyniny ostatky a pustila jsem se do šhubání. Až na chybějící hlavu a hluboké kousnutí do žeber se tělo zdá být zcela v pořádku. Betty je první slepicí, kterou škubu, a jsem překvapená, jak rychle a lehce se mi to daří. Nakonec tam ale zůstávají tenká jemná pírka, která se ani při nejlepší vůli nedají chytit. Moje sousedka Beata naštěstí ví, co s tím. Nalije na lopatku líh,

zapálí ho a opálí zbytek peří. Přitom celou dobu nadává, protože tu slepici hodlám sníst.

„To není dobrý nápad. Takové liščí kousnutí funguje jako očkování. Pokud byla ta liška nemocná, naočkovala bacily přímo do slepice. Ještě jí tlouklo srdce, takže se dostaly do celého těla.“

„Asi nemáš ponětí, co stojí biokuře téhle velikosti,“ říkám jí. Já sama to také nevím. V kuchyni Beata ufikla Betty krk, zkušeným hmatem jí strčila ruku do zadku a vytáhla hromadu ukrutně zapáchajících a výkaly a zrním přeplněných střev a vnitřností. Krátce propláchnout a Betty putuje do mrazáku.

Jiminy v tom postrádá špetku piety. Odporuju jí, že můžu být smutná a zároveň Betty sníst.

„Kdybych se zřítíla s letadlem v nepřístupné oblasti v Andách, patrně bych se také nezdráhala sníst své mrtvé spolucestující. Už by je to nebolelo. A Betty to taky nebolí.“

Kromě toho mám jedinečnou příležitost jíst maso, aniž bych tím byla zodpovědná za smrt zvířete.

Odpoledne mě Jiminy doprovodila do Fürstenwalde. Bulli musí na veterinární klinice podstoupit chemoterapii. Naštěstí není zrovna nejchytřejší. Ještě v čekárně má výbornou náladu, zatímco ostatní psi už koukají ztrápeně nebo se celí rozklepaní tisknou k nohám svých páníčků. Zato Bulli vběhne nedočkavě do ordinace, chce se mazlit se zvěrolékařem, a teprve když ho zvedneme na vyšetřovací stůl, dochází mu pomalu, co se asi bude dít. Doktor Lenzke mu vpíchne injekci do pravé přední nohy, zkouší to několikrát, ale krev se v injekci neobjevuje, žíly jsou po několik měsíců trvající chemoterapii úplně rozleptané. Na levé noze také. Zpocenýma rukama držím Bullimu hlavu. Obrovská buldočí lebka se zdá být stále menší a menší, rysy v obličejí se ztrácejí, Bulli chrčí a pysky mu visí dolů jako těžké závěsy. Teprve na zadní noze našel lékař žílu, do které může vpíchnout injekci.

Ve Fürstenwalde jsme s Jiminy podnikly první nákupy pro nadcházející bioměsíce. Bulli podřimuje na zadní sedačce. Právý bioobchod jsme nenašly, takže to zkusíme ve velkých super-

marketech. V Aldi mají bioproduktů málo, čaje, které už buďto mám (z bylinek v biokvalitě), nebo je v žádném případě nechci ochutnávat (ovocné z biovoce), pūlené tmavé finské celozrnné housky, co se strčí do toustovače a pak chutnají docela přijatelně, několik druhů biojogurtů a biobanány, kořenovou biozeleninu, biorajčata, biosteaky a bionářez. Zásobení základními potravinami tu tedy není možné, spíš jen doplnění. V Rewe už to vypadá mnohem lépe. První biostánek je hned za vchodem, u ovoce a zeleniny, a nabízí moderním strávníkům základ každodenního stravování: pomeranče, jablka, banány, rajčata, cibuli, brambory. Kupodivu zde nalézáme i kokosový ořech. Tradičně vypěstované, tedy chemicky ošetřené ovoce je hned naproti, takže můžeme pohodlně srovnávat ceny. Například sítku biopomerančů můžete mít za 1,99 eur, ty s jedovatými slupkami stojí 1,79 eur. Proč jsem doteď kupovala vždycky jen ty otrávené? Protože jsem si chtěla koupit pomeranče a na štítku u chemicky ošetřeného ovoce bylo napsáno „pomeranče“. Biopomeranče, to znělo jako něco zvláštního, jako speciálně upravená strava pro hysterické ekologické aktivisty. A já si prostě chtěla jen koupit pomeranče. Kdyby na štítku u bioproduktů místo „biopomeranče“ stálo prostě „pomeranče“ a na štítku u tradičně pěstovaných plodů „pomeranče ošetřené pesticidy, fungicidy, herbicidy a insekticidy, tedy látkami, které se vši pravděpodobností vyvolávají rakovinu“, se vši pravděpodobností bych vzala na vědomí biopomeranče a koupila bych je bez ohledu na cenu. A kdyby u východu ze supermarketu stál člověk a vřelým hlasem mi našeptával: „Hej, no ty! Pšt! Obávám se, že sis koupila drahé pomeranče. To jsi předpokládám neměla v úmyslu. Pojď sem, vrátím ti 20 centů, když ti na jejich slupky budu smět nastříkat vrstvu orthofenylfenolu, thiabendazolu a imazalilu. Sice asi vyvolávají rakovinu, ale ještě to není stoprocentně prokázáno,“ s díky bych odmítla.

Jen pár kroků za stánkem se zeleninou je regál o šířce pěti metrů a výšce dvou metrů, kde najdeme většinu bioproduktů řetězce Rewe. Dva různé druhy čokolády, šest druhů těstovin, rýži, jáhly, koření, několik druhů konzerv, mouku a cukr. Tak

trochu jako u maminky. Tak, tady to je a basta. A jestli ti to nechutná, můžeš jít jinam. Na druhou stranu zase nemusím bloudit kilometry dlouhých uliček a rozhodovat se mezi šedesáti druhy marmelády a dvanácti značkami másla. Snad jen výběr biomüsli je nepříjemně velký. Vyřídím svůj bionákup za patnáct minut a mám hromadu potravin, které jsem ještě v životě nejedla. Paprikovou pomazánku, skleničku červenošedých rybízovo-jablečných povidel a tabulku čokolády v neatraktivním černém obalu. V chladičím boxu jsem ještě objevila čtyři druhy hotových jídel v biokvalitě, tři jsou s nudlemi. Beru je všechny. Dlouhé hodiny trvající příprava pokrmů je leda pro povaleče a masochistické ženy v domácnosti. Všechna hotová jídla jsou za 2,99 eur. Podobné výrobky bez ekologického certifikátu jsou v nabídce za 2,49 eur. Ze všech bioproduktů je asi nejdražší olivový olej, stojí víc než pět eur. Sečteno a podtrženo: zaplatila jsem asi o dvacet procent víc, než kdybych si koupila mizerné a nefér získané zboží, postříkané pesticidy a vyrobené s pomocí mučidel pro zvířata.

Když jsme se s Jiminy vrátily autem domů, byla už tma. Uprostřed ulice, v kuželu světla z pouliční lampy, stála liška. Zavětrila směrem ke kurníku, kde spala poslední žijící slepice, a ještě si nás nevšimla. Vypnula jsem světla, vyhodila rychlost a auto se pomalu sunulo směrem k ní. „Co chceš dělat?“ zeptala se Jiminy. „Ta za to přece nemůže. To je přece příroda.“

„Nikdo nebude beztrestně ubližovat mým slepicím,“ odpověděla jsem přísně.

Zařadila jsem jedničku a na plný plyn jsem se řítila na lišku. Jiminy si zakryla oči. Liška ležérně odběhla přes mou zahradu pryč. Jiminy si oddychla.

Když jsem vybalila pomeranče, zjistila jsem, že jeden je pomačkaný. Producenti pomerančů nestříkají své plody orthofenylnolem, thiabendazolem a imazalilem jen tak pro zábavu. Ochutnala jsem jeden nerozbředlý. Sice není tak nablýskaný jako je-

dovaté pomeranče, chutná ale přinejmenším stejně dobře. Jestli chutná líp... – hm, těžko říct.

Během následujících dnů dorazila hromada balíků. V internetovém antikvariátu ZVAB jsem si objednala knihy o biovýživě a vegetariánství. Také dvě odborné publikace o veganském stravování. Pouze u hesla „frutariánství“ vyhledavač nic nenašel. Ani když jsem zadala „fruktarián“, „fruitarián“ nebo „frugan“. Tenhle způsob výživy působí velmi neoblíbeně a těch několik málo frutariánů žije zřejmě tak izolovaně a odlehle, že ani neexistuje jednotné všeobecně platné pojmenování. U hesla „kani-balismus“ je například hned 309 odkazů. Očividně si lidé raději pohrávají s myšlenkou, jak by svůj jídelníček rozšířili, než aby jej omezovali.